

/3 א' סדר הרצאות

הקרמה מסדר ורעים

ונשאר בכך שאלת אחת והיא שיכל אדם לומר אתם כבר אמרתם שהחכמה האלוהית לא המציאה דבר לדיק אלא לענן. וכי כל היצורים שמתחת גלגול הירח הנכבד מהם הוא האדם. ותכלית היה האדם לצייר לנפשו המושכלות. ואם כן מודיע המציא הקב"ה כל האנשים אשר לא יציריו מושכל לנפשם. ואנו רואים שרוב בני אדם ערומים מן הערמה וריקים מן החכמה מבקשים התאהوة. ושאישי החכם המואס בעולם הוא היחיד בין רבים. לא ימצא אלא אחד בדור מהדורות. התשובה על זה שהאנושיים הם נמצאו לשתי סבות. האחת להיותם ממשים לאחד ההרו. שאילו היו כל בני אדם מבקשים חכמה ופילוסופיה. נשחת תקון העולם ואבד מין בעלי חיים מן העולם ביום מועטם. מפני שאדם חסר מאד ויצרך לדברים רבים והוא נזדקן ללמידה החילשה והקצירה ולדוש ולתחון ולאפוח ולחקן כלים למלאות האלה כדי להשלים בהן תקון מזונו. וכן יהיה צריך ללמד הטוויה והאריגה כדי לארוג מה שליבש וללמוד בנין לבנות מקום להסתור שם. ולעשות כלים לכל אלו המלאכות. ואין בחיה מהושלח מה שישפיך ללמידה אלו המלאכות שהאדם מצטרך במחיתו לכולם צורך מוכחה. ומתי היה מוצאי פנאי ללמידה ולקנות חכמה. על כן נמצאו שאר בני אדם לתקן אלו המעשים הצריכים אליהם במדינה כדי שימצא החכם צרכו מזמן ותתיישב הארץ וחיה החכמה מצויה. ומה טוב האומר לו לוי המשתגעים ונשאר העולם הרב. שאין בעולם שגעון רומה לשגעון האדם. שהוא חלש הנפש ושל ההרכבה והוא נושא מהחלת הגליל השני משבעה גליות היישוב עד סוף השמי. והוא עבר ימים בזמן החורף. והולך בארץ תלאות בזמן החורב והקץ ומסתכן בנפשו לחיות השדה ולבושים כדי שירוח דינרים. כשיקבץ כולם מזוזה זוהובים שמכר בהם כח נפשו השלם והוא היה לו מהם חלק יתחייב לחלק אותו על אומניהם לבנות לו יסוד על טבור הארץ בסיד ובגנים כדי להקים עליו קור שיעמוד שנים ברות. והוא יודע שלא נשאר משנות חייו מה שיוכל בהם לבנות בנין עשו מנגמא. היה שתוות ושגעון כזה. וכן כל חתונוגי העולם הם הוללות וסכלות גמור אבל הם סבה ליישוב העולם. ועל כן קראו חכמים ע"ה מי שאין לו חכמה עם הארץ כלומר לא נמצאו כי אם ליישוב הארץ לפיכך הם מיחסים שם לארץ.

ואם יאמר איש שהרי אנו רואין שוטה וכיסיל והוא שוקט בעולם לא ילגע בה ואחרים עובדים אותו וmathuskiim בעסקיו ואפשר שיהיה המשתמש בעסקיו איש חכם ונבון. אין הדבר כאשר יחשוב שמנוחת הכסיל הוא כמו כן עובד ומכך הטוב הוא לא איש אשר חפץ הבורא לתומו לו.

ואע"פ שהוא נח ברוב ממוני או רכושו יצוחה לעברינו לבנות ארמון כליל יופי ולנטוע כרם השוב כמו שייעשו המלכים וכל הדומה להם ואפשר שהיה הארמן הוא מזמין לאיש חסיד יבוא באחריות היכים ויחסה יום אחד בצל קיר מן הקירות ההם

מצות האדם הפללי.

ח

המצות זו היא האדם העליון הכללי בעצמו כלומר המהות האicutית של הצורה הכללית של היש הרותני ברום המוסר, ורוממות המגמה שלו. ותיאור החיים שמתהווה על פי חמילוי של המצות הם הם החמים האידיאליים, שאינם אידיאליים רק לאדם הפרטני והחברותי בלבד, אלא הם הם אידיאליים بعد כל היש. כל היה שואפת לאותו תוכן האידיאלי המוגמתי, שבשבילו נברא העולם, בשביilo מתקיים, ואליו הוא שואף, להיות חולך ומפתחת, הולך ומתחות. ואי אפשר לצורה רצונית אידיאלית להיות כי אם כחטיבה זו, ניצוץ מהלהבת הגדולה

/2 דרך ה

ב' שגחה

הנה האדון ברוך הוא מושגים תפמיד על כל בריותיו, ומקיים ומנהלים כפי הפקלית שבעבורו בראמם. ואמנם, בהיות שמתיחד מהין האנושי להיות בו השרו והענש כפי משישו, וכך שאמנו למעלה, גם ההפנאה בו מושגה מההשנאה בשאר המינים. וזאת, כי ההפנאה בשאר המינים הוא לקיים מהין ההור באוטם החקים ומגובלים שרצחו ותברך שמו. וזהו ישגיהם בפרקטי כל מין ומיין למה שפניע ותברך שמו. וזהו ישגיהם בפרקטי כל מין ומיין למה שפניע אין הפקלית בס אל לא למאה שחים אישים, אמןם מהין האנושי, כל איש ואיש ממנה, מלבד מה שנגעה ממושג עזמו, והנה ישגח ביזחוד על מה שהוא בפני עצמו, וירקנו מעשו מהין אל כל המין כלם ביזחוד, וירקו עליו גוראות ביזחוד, כפי פרטאות ענינו.

וצrisk שתרדע, שאמנם פעולות האדם תחולקה לשני מינים: האחד הוא מה שהוא לו וכחות או חובה, דהיינו שיעשה בה מ贖ה או עברה; והשני מה שאינו לא זה ולא זה, כי אין בה ענין לא למ贖ה ולא לעברה. והנה כל מה שנגעה למ贖ה או עברה, והנה באיזה צד שיחיה, כלו מסור בידו. של האדם, אין לו מישickerיהו עליון כלל, ועל כלם ישקייף השופט העליון, לדון אוטם כפי מה שהם ולבגור קגדם בגמול הארץ. ונאשר אינו ענן לא למ贖ה ולא לעברה, הנה ענן האדם בכם בענין שאר המינים במקיריהם, שהנה יבואר לו מכם עליון שנוצעו אליו, אם לשמרות حقות מינן, או להגייט לו

